

A Web 2.0 kritikája

KOLTAY Tibor

A Web 2.0 fogalma, amelyet leginkább a blogokhoz kapcsolódó és ott is zajló vitákból ismerünk, ellentmondásokat hordoz magában és egyelőre kevés a tudományos jellegű írás erről a témáról.¹

A Web 2.0 nemcsak technológiáról szól, hanem felhasználói attitűdökről is, azaz együttes tudásról, intelligenciáról, a felhasználóról mint termelőről, nyitott tartalomról, könnyű használatról, gyenge kontrollról.²

Elsősorban a felhasználó mint termelő, azaz tartalmak létrehozója és persze az attitűdök kérdése az, amely arra kell készítsen bennünket, hogy kritikusan vizsgáljuk meg, mi is a Web 2.0.

A világban és idehaza is főként a Web 2.0 és a rá épülő Könyvtár 2.0 leíró jellegű vagy éppen (szinte korlátlanul) lelkes ismertetéseivel találkozunk, ezért az alábbi írás a Web 2.0 kritikáját állítja a középpontba. Összeállításom szándékolta egyoldalú és (remélhetőleg) provokatív. Nem tárgyalom a Web 2.0 összetevőit sem, hiszen erről bőven találunk irodalmat.³

Talán hozzá sem kellene tennem, nem kívánok ugyanakkor lemondani arról, hogy érvelésem kellően megalapozott legyen.

Mi a Web 2.0?

A Web 2.0 elnevezést bizonytalanság terheli. Nem arról van szó, hogy számos, egymással versengő definíciója volna, inkább számos különböző dolgot jelölnek vele. Egyesek ezek közül ellentmondanak egymásnak, mások átfedésben vannak egymással, de legfőképpen nem kompatibilisek egymással. Röviden szólva a Web 2.0 egyszerre szól elgondolásokról, viselkedésmódokról, technológiákról és ideálokról. Ráadásul az az állítás, hogy fő jellemzője a Web 1.0-ból a Web 2.0-be történő átalakulás, állapotváltozás, felveti annak kérdését, hogy milyen mértékben történt meg vagy zajlik ez a változás, amelyet valami új váltott ki. Kérdezhetjük azt is, hogy nem arról van-e szó, hogy mindez annak újra kimondása, amit korábban egyszerűen *a Web* néven emlegettünk, és csak új elrendezésben kapjuk, avagy új fényben tűnik fel. (Tegyük még hozzá, hogy a Web 1.0 elnevezést korábban soha senki nem használta.) Számos internetes fejlesztés, alkalmazás, tevékenység tekinthető úgy, mint a Web 2.0 példája, önmagukban azonban nem képezik annak

alkotórészét. A Web 2.0 inkább fogalmi keretet ad, amely lehetővé teszi, hogy az egyszerűség kedvéért Web 2.0 elnevezéssel illetett sokféle jelenséget és eseményt egymással összefüggésbe hozzuk és értelmezzük.⁴

Tim Berners-Lee szerint a Web 2.0 elnevezés afféle szakzsargon, senki sem érti, mit is jelent. A Web 2.0 alapvetően ugyanazokat az alkalmazásokat használja, mint a Web 1.0, és a web amúgy eddig is azt szolgálta, hogy az emberek összeköttetésben álljanak egymással.⁵

(A rend kedvéért említsük meg, hogy Berners-Lee volt az, aki a kilencvenes évek elején „kitalálta” a World Wide Webet, ma pedig egy továbbfejlesztett, „jelentéssel bíró” „szemantikus web” kialakításán fáradozik.⁶)

A Web 2.0 jellemzői

A Web 2.0-t négy fő összetevője alapján érdemes jellemeznünk. Ezek a következők:

- a technológia,
- a gazdasági vonatkozások,
- a felhasználók,
- a filozófia.

A technológia

Ezt a kérdéskört röviden említve elmondhatjuk, hogy a Web 2.0 elnevezéssel olyan megközelítéseit illetjük, amelyek a weboldalak és az általuk kínált szolgáltatások tervezéséhez és funkcióihoz használhatók. Ezek a megközelítések az elmúlt években jelentek meg, és olyan technológia-alkalmazásokat írnak le, amelyek adatok manipulációjának és prezentációjának emberek és számítógépes eszközök interakció útján való megvalósulását részesítik előnyben.

A gazdasági vonatkozások

A Web 2.0 olyan üzleti modellt jelent, amely a pénzügyi sikert úgy éri el, hogy embereket és adatokat az internet útján értelemmel bíró árucserében kapcsol össze. Ennek a legegyszerűbb

formája, amikor a webes cégek olyan szolgáltatásokat nyújtanak a hirdetőknél, amelyek lehetővé teszik számukra, hogy pontosan célzott marketing kommunikációval ériék el azokat a felhasználókat, akik várhatóan leginkább elfogadják ezt a marketinget. Ez a marketing kommunikáció azzal hat, amivel a hirdetés a legjobban hathat. Azzal, hogy ingyenes és csábító szolgáltatásokat kínálnak, ezek a cégek olyan közönséget hoznak létre, amelyet nagyon hatékonyan szólíthatnak meg a hirdetők. Ezek a fogyasztók viszonzásul biztosítják a vállalkozások pénzügyi sikeréhez szükséges bevételeket. Maga *Tim O'Reilly*, a Web 2.0 „kitalálója” 2004-ben azért látta értelmét a Web 2.0-nek, mert számos programozó munka nélkül volt, és nem volt érdeklődés a webes alkalmazások iránt, miután a dot.com összeomlás néven ismert válság bekövetkezett. A válságot túlélő internetes cégek megtapasztalhatták, hogy melyek azok az üzleti megközelítések, amelyek működhetnek.⁷

A web üzleti sikerének alapját sokan a *figyelemgazdaságban* látták. Hogy ennek természetét megértjük, érdemes tudnunk, hogy a klasszikus gazdaság alapvető tétele a javak szűkösségének képzete. A gazdaság azon alapszik, hogy bármely megtermelt áruból korlátozott mennyiség áll rendelkezésre.

Az információgazdaságban ez megváltozik. A hiány kevésbé a termelés korlátain múlik, inkább olyan mesterséges akadályokon, mint például a szerzői jogi védelem. Van viszont a hiánynak egy speciális formája, amikor egyes termékek kezdeti létrehozásához korlátozott input áll rendelkezésre. Miután azonban létrejöttek, az újbóli előállítás költségei a nullához közelítenek. Ilyen például a zene. A kezdeti előállítási költségek (stúdióépítés, zenészek és hangmérnökök alkalmazása stb.) után a digitális formában létező és rendelkezésre álló zene költsége a fogyasztó számára alacsony, sőt az illegális fájlmegosztó rendszerekben nulla, ha

eltekintünk azoktól a költségektől, amelyet a számítógépek megvásárolása, az internet használata, a villanyáram ára stb. jelent.

A hagyományos gazdaságban a tárgyaknak belső értéke van a piacon, amely az emberek által nekik tulajdonított értékén alapszik. A digitális tartalmak előállítói azt állítják, hogy termékek határhaszna több mint nulla. E termékek fogyasztói a kezdeti eladáson túl viszont nem látnak e termékekben pénzületi értéket.

Az úgynevezett P2P (peer to peer) fájlcsere rendszerek használói nem tolvajok abban az értelemben, hogy olyan közgazdasági érvelést alakítottak ki, amely szerint az érték az első eladás után eltűnik, ezért az előállítók nem teszik helyesen, hogy azon túl is anyagi ellenszolgáltatásra tartanak igényt. A digitális fájlokat fizetés nélkül letöltő fogyasztók lopásban vétkesek, ami jogi értelemben igaz is. Mindez azonban feltételezné, hogy az előállítók és a fogyasztók azonos etikai alapokon álljanak, és egyetértsenek abban, hogy mi tekinthető etikátlannak. Valójában viszont eltérő etikai rendszerekkel állunk szemben. Hasonló a helyzet ahhoz, amikor egy kannibál semmi problémát sem lát abban, hogy más emberek húsát eszi, míg a keresztény vagy számos más vallásos meggyőződés immorálisnak tekinti ezt.

Egy kisvárosban senki sem kezdene üzleti betörésekbe, mivel az ellopható javak száma korlátozva van, ráadásul nyomasztó annak az esélye, hogy elkapják.

A modern digitális gazdaságban mindenki ugyanabban a nagy városban él, ahol senki sem törődik különösebben azzal, hogy mit csinálnak a többiek. Egy kisvárosban hallanánk, ahogy a kisbolt tulajdonosa tolvajt kiállt, ebben a környezetben a kiadók kiáltásai eltűnnek az általános sürgés-forgásban.

A figyelem természete olyan ebben a világban, mint amikor egy fát nézünk, tudjuk, hogy az egy fa, de az egyes levelekre csak ritkán fordítunk figyelmet.

Tíz ember, aki egy úszó jégtáblán rekedt, nagyobb figyelmet fog szentelni a nem-megújítható élelmiszerkészlet igazságos elosztásának (és az esetleges lopásnak) mint ugyanaz a tíz ember egy banketten. Arról van tehát szó, hogy a digitális források felhasználóinak egy csoportja közönyös az általánosan elfogadott normákkal szemben.

A tárgyaknak vagy helyzeteknek *azzal adunk jelentést, hogy figyelmet szentelünk nekik.*⁸

Ezt a megállapítást alapozzák meg *Michael Goldhabernek*, a figyelemgazdaság legjelentősebb teoretikusának gondolatai. Goldhaber szerint ez a gazdaság a kibertérben képes működni, hiszen a weben a linkek kiváló eszközei a figyelem továbbításának. A figyelemből hiány van, mert csak emberek nyújthatják. Nem mindenki kap egyforma figyelmet, akinek (aminek) azonban nagyobb figyelmet szentelünk, az jobban bevésődik az emlékezetünkbe, és könnyebben fizetünk érte.⁹

Az illegális letöltések kérdésére visszatérve azt mondhatjuk, hogy az csupán a „figyelem fájának” egyetlen levele. A digitális források illegális használatát tehát nem társadalmi tabu tiltja, csupáncsak arról van szó, hogy a felhasználók választhatnak, figyelembe veszik-e a tiltást, vagy (ami gyakrabban történik) figyelmen kívül hagyják azt.

Az illegális fájlletöltők szemében ugyanis az információk terjesztésének rendszere nem elég hatékony, mert az megítélésük szerint mesterséges hiányt teremt.

Számtalan, a webre feltett anyag soha nem kelt semmiféle figyelmet, vagyis nem fogyasztják ezeket, nincs rájuk kereslet, hiszen túlságosan sok információ érhető el.

Ha az anyagi javak előállítását korlátozta a fogyasztás képessége, az információ mennyisége növekedésének még inkább korlátozottnak kellett volna lennie, feltéve, hogy a gazdasági növekedés mozgatórugói ugyanazok voltak. Más szóval az információ ágazat hatalmas nö-

vekedése teljesen ésszerűtlen a hagyományos közgazdaságtudomány nézőpontjából. Valami más magyarázatra van szükség.¹⁰

Ez éppen az információs társadalom, a tudásalapú iparágak és a figyelemgazdaság kialakulása. Azzal, hogy az információ a földnél, az ásványi nyersanyagoknál és az energiahordozóknál is értékesebb erőforrás lett, valamint, hogy a fogyasztók figyelme, ideje a leginkább *korlátos* paraméter az egész rendszerben, egyre hatékonyabb és egyre gátlástalanabb eszközökkel működő tudás-, valamint kultúra- és szórakoztatóipar alakult ki. Ezek már nem a hagyományos, közös építkezésen alapuló tudományos és művészeti alkotótevékenységet bátorítják, hanem *termékeket*, sok esetben gyorsan avuló *divattermékeket* állítanak elő.¹¹

A felhasználók

A Web 2.0 fogalomrendszere olyan szolgáltatások és tevékenységek leírására tett kísérlet, amelyek új típusú médiafogyasztók létrehozását teszik lehetővé. Ezek a fogyasztók elkötelezettek, aktívak és részt vesznek a legfőbb internetes ügyletben, a „tartalom” létrehozásában, fenntartásában és kiterjesztésében, ami az internet használatának legfőbb bázisa. Ahogyan a Web 2.0 más aspektusai kapcsán már láttuk, ez nem teljesen új. Az internet felhasználóit mindig is másnak tekintettük, mint a hagyományos médiafogyasztókat, mivel felhasználók, nem pedig közönség, hallgatóság. A Web 2.0 azt sugallja, hogy az aktív felhasználók száma és tevékenységük minősége jelentősen megnőtt.

A filozófia

A Web 2.0 filozófiája a hagyományos demokratikus értékek hangsúlyozására épül, ami a választás szabadságát és az egyén lehetőségeinek kiszélesítését emeli ki. Az ilyen és hasonló érvelések már a web megjelenése előtt is léteztek. A Web 2.0 esetében azonban az *interneten belüli* egyenlőségről van szó, nem társadalmi egyenlőségről.

A Web 2.0 szószólói többféle módon állítják, hogy az a web folytatása, méghozzá annál fejlettebb módon. Az állítások között szerepel az is, hogy a Web 2.0 visszatérést jelent a web előtti internetes megközelítésekhez és lehetőségekhez, sőt tulajdonképpen egy második kísérlet arra, hogy kivívjuk azt, amit eredetileg el akartunk érni a webbel. Sok tekintetben ez mind igaz, mivel nincs a fejlődésnek olyan világos logikai útja, amelyet követhetnénk. Az, hogy közvetlenül 2004 előtti megközelítésekre és viselkedésre utalnak, miközben azt is állítják, hogy a Web 2.0 olyasmit nyújt, ami a web állítólagos első verziójával szakít, ellentmondás. Éppen ez az ellentmondás teszi azonban a Web 2.0-t eladhatóvá, így lesz belőle egyszerre a múlt, a jelen és a jövő reprezentánsa.¹²

A kizsákmányolás kérdése

A Web 2.0 – ahogy erről már szóltunk – eredendően a dot.com válságot követően jött létre. Korai kereskedelmi korszakában az internet nem vált be árucikkek eladására, viszont kitűnően szerepelt az agresszív reklám, a népszerűsítés és a gazdasági lufik eszközeként. Valami másra volt azonban szükség, és a túlkínálat létrehozásának ravasz, kifinomult formái alakultak ki a Web 2.0 segítségével.

A Web 2.0-át körülvevő diskurzus igen csábítónak tűnik olyan fogalmak hangsúlyozásában, mint a demokrácia, részvétel és a felhasználók. Ennek jó oka van. A Web 2.0 technológiák vágyat keltenek, örömet szereznek és a szórakozást szolgálják.¹³ Az emberek ráadásul szeretnek ott lenni, ahol mások vannak; szeretik azt csinálni, amit mások csinálnak, ezért készek a kompromisszumokra.¹⁴

Közösségi hálózatokat például legtöbbször nem a bennük található tartalomért vásárol fel valaki, hiszen nem nyilváníthatja tulajdonának a felhasználók által létrehozott tartalmakat, bár a *Facebook* ezt próbálja. A befektető a tartalom-

nak a felhasználók által létrehozott kontextusát veszi meg. Ilyen módon a részvétel architektúrája egyben a kisajátítás és a kizsákmányolás architektúrájává válik, amely a felhasználókat a piacon eladható áruvá változtatja.¹⁵

A közösségi hálózatokban egyre többen vesznek részt, viszont egyre kevesebb média-mágnás szolgáltatja és tartja ezeket fenn.¹⁶ A megosztott architektúrák útján a cégek „felhasználóik hátán utaznak”, a felhasználók által létrehozott tartalmakat használják, azokat archiválják, vagy azokhoz interfészeket hoznak létre. Az utóbbi példái a Youtube, a Flickr, a Myspace és a már említett Facebook.¹⁷

Mindezzel kapcsolatban számos (vitriolos) megjegyzéssel és meghatározással találkozunk. Az egyik szerint a Web 2.0 annak a művészete, hogy a pénzt és az anyagiaktól független tevékenységet úgy házasítsuk össze, hogy az utóbbi művelője ne érezze palimadárnak magát. Más szóval az a kérdés, hogy miként tehetik egyes vállalkozók, cégek pénzzé a szociális hálózatok résztvevőinek munkáját és jelenlétét anélkül, hogy azok résztvevőit ez rosszul érintené. Megint más megfogalmazásban az internetező tömegeket éhbérért dolgozó brigádokként használják. Mindez olyan környezetet teremt, ahol – talán jobban, mint valaha – egyre kevesebbek egyre gazdagabbak lesznek azzal, hogy az egyre kevesebbet keresők nagy tömegét használják.

Természetesen tudjuk, hogy az internet létrejötte óta léteznek „társadalmi kísérletek”, amelyek az üzleti szféra hatalmát és az üzleti szellem elterjedését kívánják egyensúlyozni.¹⁸ Ezekről azonban itt nem szólnunk részletesebben.

A Web 2.0 és a könyvtárosképzés

A pusztán tény, hogy könnyű használni, nem jelenti azt, hogy könnyű a Web 2.0-t jól használni.

A Web 2.0 társadalmi irányultságú kritikáiban

nem találkozunk a tartalom minőségének kérdésével, ami azonban kell, hogy foglalkoztassa a könyvtárakat és a könyvtárosokat. Az üresen csillogó technológia mellett tartalomnak és céloknak is kell lennie a Web 2.0-ban vagy Könyvtár 2.0-ban.

Hogy a Web 2.0 fenyegeti-e a hagyományos könyvtári szolgáltatásokat, vagy hogy új lehetőségeket és képességeket hoz-e, vita kérdése. Nem kétséges ugyanakkor, hogy a könyvtári világnak ismernie kell, a Web 2.0 tehát része lehet a könyvtárosképzésnek. Egyaránt lehet annak tartalma és eszköze.

Amíg a Web 2.0 népszerű elfoglaltsággént nagy nyilvánosságot kapott, a könyvtárakra gyakorolt hosszú távú hatásai nem világosak. Leghelyesebb tehát, ha a középutat választjuk: nem ignoráljuk, és nem is esünk túlzásokba használatával.

A Web 2.0 problémája alapvetően nem technikai kérdés. A könyvtáros hallgatónak mint a jövő információs szakembereinek tudniuk kell, hogy összetett kérdésekről van szó. Többet kell tudniuk a Web 2.0-ról, mint az átlag felhasználónak. Az oktatónak vigyázniuk kell, mert a hallgatók jól (és náluk jobban) ismerik a Web 2.0 eszközeit, ráadásul nem kelt bennük jó benyomást az amatőr és nem megfelelő megközelítés.¹⁹

Hogyan tanítsuk tehát a Web 2.0-vel kapcsolatos ismereteket?

2007 júliusában felmérés készült az Amerikai Egyesült Államok és Kanada 59 könyvtárosképző intézményének az ALA által akkreditált kurzuskínálatáról. A tanszéki weboldalak elemzése azt mutatta, hogy csupán 6 egyetem (10%) kínált Web 2.0-ás kurzust, ebből is három koncentrált kifejezetten erre a témára, a másik három részben tartalmazza azt. E-mailben is megkeresték a tanszékeket. A tizenkét válaszból hat negatív volt. A pozitív válaszok közül egy csupán tervezett kurzus volt. A többi öt program nem önállóan foglalkozik a Web

2.0-val, hanem számos vonatkozását tárgyalja, más témákba integrálva.²⁰

Hasonló képet kapunk abban a cikkben, amelyre az előbbieken már hivatkoztam. Ebben, a Web 2.0-nak a könyvtárosképzésben betöltendő helyével foglalkozó írásban *David Bawden* és *Lyn Robinson* a londoni City Egyetem, *Theresa Anderson* a Sydney Műszaki Egyetem, *Jessica Bates* a dublini University College, *Ugne Rutkauskienė* a Vilniusi Egyetem, *Polona Vilar* a Ljubljana-i Egyetem oktatói mutatják be tapasztalataikat. Az oktatást felmérő körkép azt mutatja, hogy minden tanszék óvatosan és fokozatosan vezeti be a témát. Írorszában, Litvániában és Ausztráliában van kifejezetten a Web 2.0-val foglalkozó (de nevében azt nem viselő) kurzus. A többi helyen már meglevő kurzusokba integrálták a témát.²¹

Etikai problémák is felmerülnek a Web 2.0-val kapcsolatban. Mivel a hozzá kapcsolódó technológiák és szolgáltatások csak korlátozottan veszik figyelembe a személyes adatok védelmét és a szerzői jogot, a könyvtárosok közszolgálati ethosza olyan értékes összetevő, amelyet figyelembe kellene venni a jövő technológiáinak építésében.²²

Záró gondolatok

A Web 2.0-val kapcsolatos kritikus (kritikai) szellemet kívántuk felébreszteni ezzel az írással. Nincsenek ugyanis egyszerű, olcsó és gyors megoldások.

Ha a könyvtári weboldalon blog is van, nem változtat azon a tényen, hogy a fiatal olvasók jelentős része a Google-t tekinti az információszerezés elsődleges forrásának. Van tehát feladata a könyvtárosoknak az információs műveltség oktatása terén is.²³

A kritikai szemlélet nem korlátozódhat a Web 2.0-ra, hiszen az – mint fent bizonyítani igyekeztünk – a társadalom egészének információszerezési szokásaiba és rendszerébe ágyazódik

be. És ezzel még nem is mondtunk sokat! Éppen ezért igazak és fontosak *Paul Ginsparg* alábbi szavai (aki 1991-ben hozta létre az arXiv nevű nyílt hozzáférésen alapuló preprintgyűjteményt): Számptalan dolog van, ami nem változik a web meglétével. Az oktatás és a tanulás számos vonatkozása ugyanolyan marad. A bizonytalan eredetű információkat továbbra is független szakértők véleményére alapozva kell megítélnünk. Megtanultuk, hogy az információ nagy mennyiségének könnyű elérhetősége nem feltétlenül vezet ahhoz, hogy a közvélemény jobban legyen informálva. Sokkal inkább megnehezíti, hogy megtaláljuk a megbízható jelet a vélemények tengerében, miközben az emberek leginkább olyan információkhoz vonzódnak szívesen, amelyek már meglevő nézeteket támasztanak alá, amit az új információs technológiák virtuálisan garantálnak, sőt könnyen megtalálhatóvá is tesznek.²⁴ Ne felejtjük el, hogy korunk jelszava „minden új és mindent most”. Az új médiumok körüli felhajtás nem új, de a Web 2.0 mögött álló marketing gépezet – úgy tűnik – túl gyors sebességre van állítva.²⁵

Irodalom

- 1 ANDERSON, P.: 'All That Glisters Is Not Gold' Web 2.0 And The Librarian. = Journal of Librarianship and Information Science, vol. 39. 2007. no. 4. 195–198. p.
- 2 A világ előrehaladása az információs társadalom terén 1998–2008. – World Progress Report–2008. BME-UNESCO Információs Társadalom- és Trendkutató Központjának (ITTK) kutatócsoportja. Budapest, 2007. március. http://www.ittk.hu/web/docs/ITTK_WPR1998-2008.pdf (2008. január 23.)
- 3 PI. LÁDI László: Könyvtár 2.0. = Könyv, Könyvtár, Könyvtáros, 17. évf. 2008. 2. sz. 16-29. p.
- 4 ALLEN, M.: Web 2.0: An argument against convergence. = First Monday, vol. 13. 2008. no. 3. <http://www.uic.edu/htbin/cgiwrap/bin/ojs/index.php/fm/article/viewArticle/2139/1946> (2008. március 10.)

- 5 Developer Works Interviews: Tim Berners-Lee. 2006 <http://www.ibm.com/developerworks/podcast/dwi/cm-int082206txt.html> (2008. július 26.)
- 6 DRÓTOS László: eleMEK. Metaadat-kezelő rendszer digitális gyűjteményekhez. = Tudományos és Műszaki Tájékoztatás, 52. évf. 2005. 2. sz. 55–58. p.
- 7 ALLEN i. m.
- 8 BRIDGES, K.: Librarians and the Attention Economy. = Library Philosophy and Practice 2008 <http://libr.unl.edu:2000/LPP/bridges3.htm> (2008. március 10.)
- 9 GOLDHABER, M.H.: M.H. Goldhaber's Principles of the new economy. 1996. <http://www.well.com/user/mgoldh/principles.html> (2008. július 26.)
- 10 BRIDGES i. m.
- 11 DRÓTOS László: Két kultúra? A (c) és a (cc). = Tudományos és Műszaki Tájékoztatás, 53. évf. 2006. 4. sz. 159–167. p.
- 12 ALLEN i. m.
- 13 PETERSEN, S.M: Loser Generated Content: From Participation to Exploitation. = First Monday, vol. 13. 2008. no. 3. <http://www.uic.edu/htbin/cgiwrap/bin/ojs/index.php/fm/article/viewArticle/2141/1948> (2008. március 10.)
- 14 SCHOLZ, T.: Market Ideology and the Myths of Web 2.0. = First Monday, vol. 13. 2008. no. 3. <http://www.uic.edu/htbin/cgiwrap/bin/ojs/index.php/fm/article/viewArticle/2138/1945> (2008. március 10.)
- 15 PETERSEN i. m.
- 16 SCHOLZ i. m.
- 17 PETERSEN i. m.
- 18 SCHOLZ i. m.
- 19 BAWDEN, D. et al. Towards Curriculum 2.0: library / information education for a Web 2.0 world. = Library and Information Research, vol. 31. 2007. no. 99. pp. 14–25. <http://www.lirg.org.uk/lir/ojs/index.php/lir/article/view/49/74> (2008. július 26.)
- 20 AHARONY, N.: Web 2.0 in U.S. LIS Schools: Are They Missing the Boat? = Ariadne, Issue 54. 2008. Jg. <http://www.ariadne.ac.uk/issue54/aharony/> (2008. július 26.)
- 21 BAWDEN, D. et al. i. m.
- 22 ANDERSON i. m.
- 23 WILLAMS, G.: Unclear on the Context: Refocusing on Information Literacy's Evaluative Component in the Age of Google. = Library Philosophy and Practice, 2007. June. <http://www.webpages.uidaho.edu/~mbolin/williams.htm> (2008. július 26.)
- 24 GINSPARG, P.: Next-Generation Implications of Open Access. = CTWatch Quarterly, 2007. Auguszt. <http://www.ctwatch.org/quarterly/articles/2007/08/next-generation-implications-of-open-access/> (2008. május 30.)
- 25 SILVER, D.: History, Hype, and Hope: An Afterward. = First Monday, vol. 13. 2008. no. 3. <http://www.uic.edu/htbin/cgiwrap/bin/ojs/index.php/fm/article/viewArticle/2143/1950> (2008. március 10.)

Reguly Antal könyvtári első ór emléktáblája az Egyetemi Könyvtárban

Reguly Antal (1819–1858) nyelvész, néprajzkutató 1850 és 1858 között az Egyetemi Könyvtár első öre volt. Eredetileg jogot végzett, de életcéljául a magyar nyelv rokonsági viszonyainak feltárását tartotta. Utazásai során tanulmányozta a finn, észt, obi-ugor nyelveket. Hazatérte után az Egyetemi Könyvtárban kapott állást. Reguly halálának 150. évfordulója alkalmából 2008. szeptember 28-án Szögi László, az Egyetemi Könyvtár főigazgatója leleplezte Reguly Antal emléktábláját.

(Katalist, 2008. szeptember 26.)